

det ærede Medlem og hans Parti for, at det og for sig var deres Motiv at faa denne Anerkendelse. Der ligger sikkert — det er jeg klar paa — en dyb Realitet bag ved. Det, man har ønsket — det synes jeg finner ganske klart frem — er at oprette holde et Princip, som netop dette Parti har været den stærkeste Talsmand for, nemlig det, at skal der hjælpes i enkelte Tilfælde, skal der ikke stables absolutte Rettigheder, men saa maa de, der hjælpe, Kommunen, Staten, Samsundet, have Ret til i hvert enkelt Tilfælde at jugere over, om de nu ogsaa vilde hjælpe vedkommende. Naar man ser paa, hvorledes det Forslag, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller stille, vilde blive bragt ud i Livet, maa man jo sige, at det vil være saaledes, at det bliver Sogneraadene, der ville komme til at stønne over, om og hvor vidt en Mand, der var kommen til Skade ved et Ulykkestilfælde, var værdig og trængende til Understøttelse, og hvor meget han da skulde have. Naar det ærede Medlem siger, at dette Forslag dog har den Fordel, at det midlertidig giver disse Folk noget, tror jeg, man vil have vanskeligt ved at paavise, hvor meget dette midlertidige repræsenterer, thi det vil ganske sikkert nok komme til at gaa saaledes, at naar man undtager de ganske enkelte Tilfælde af fuld Subaliditet, vilde Sogneraadene eller de, som have Flertallet, stønne, at den Mand's Arbejdsevne ganske vist er forringet, men at han dog kan tjene saa meget, at han kan have det nødvendige til Livets Ophold. Hvor lidt det kan være, er der jo ingen Grænse for. Man ved i hvert Tilfælde, at naar det drejer sig om at yde et Tilskud af Kommunens Midler, ansettes man dette Minimum meget lavt. Jeg tror derfor, det vil blive den Skueret, som det ærede Medlem omtalte, og at det kun i ganske enkelte Tilfælde vil faa nogen Betydning. Det vil blive saa faa Tilfælde, at det synes mig fuldt berettiget at være Modstander af at optage dette Forslag her i Loven. — Jeg vil ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem i Anledning af et andet Endringsforslag og gentagne Udtalelser fra hans Side. Jeg siger til det Endringsforslag, som er stillet af Mindretallet under Nr. 30. Jeg er enig i, at det Princip, der egentlig burde være det ledende her i Loven, er Livrenten, men ganske vist kun under den Forudsætning, at det her Samsundet som Helhed, der betales, og at Samsundet yder fuldt Vedertag. Naar her imidlertid er Tale om den Erstatning, som en Privatmand skal betale til en anden Privatmand, synes

jeg ikke, man har Ret til at foreskrive denne anden Privatmand, Arbejderen, at han kun maa faa disse Penge i smaa Rater. Overtager Samsundet Forsørgelsespligten helt eller delvis, skal det naturligvis ogsaa have en Ret til at bestemme, i hvilket Maal den vedkommende skal have sin Forsørgelse, men jeg synes ikke, han har Ret til at anvende dette, naar Talsen er om, at der af en privat Arbejdsgiver ydes Erstatning til en ligesaa privat og selvstændig Arbejder. Hvor enig jeg i øvrigt end er med det ærede Medlem i Principet, har jeg dog paa dette Punkt ikke været i Tvivl om, hvordan min Stilling skulde være, thi det er et helt andet Grundlag, man her arbejder paa, end det Grundlag, jeg ønskede, man skulde arbejde paa. Men hvor Grundlaget er et andet, maa Rensekvenserne ogsaa blive andre. Det ærede Medlem gjorde ogsaa en Bemærkning om Damptræstøværkerne. Det ærede Medlem og hans Partifæller have haft megen Kærlighed til Specialiteter; Møllerne er det ærede Medlem meget bange for, Damptræstøværkerne synes han ogsaa at være bange for. Han fremhævede den Vanskelighed, at naar man undtager de Folk, der paa Lokomotivet, vilde det som Regel være forskellige Folk, der paa forskellige Tider ere med til at arbejde, ved disse Damptræstøværker, det Hjælpemandskab, der bruges ved selve Træstøværket, er gerne Folk, der tilkættes af den Mand, for hvem der træffes i Ojeblikket. Jeg forstaar det saaledes, at alle de, der beskæftiges ved et saadant Træstøværk, komme ind under Loven, men jeg antager, at man i Praxis vil følge den samme Fremgangsmaade, som man har fulgt paa et andet Omraade, jeg er bekendt med, og hvor det er slet ganske privat. Jeg siger hermed til de saakaldte enbenede Stilladser, der anvendes til Facadearbejder her i Kjøbenhavn. Et Firma, der ejer flere Stilladser af denne Art, har for sin Regning ladet de ved Stilladserne til enhver Tid beskæftigede Arbejdere forsikre i et privat Forsikringselskab. Der vil heller ingen Vanskelighed være ved at knytte en Forsikring til Damptræstøværker saaledes, at det Antal Arbejdere, der er beskæftiget ved dem, ligegyldigt, hvor mange det er, til enhver Tid vil være forsikret under Arbejdet. Jeg vilde finde det ganske urimeligt, om man ikke vilde gøre det, og endnu urimeligere, om man vilde holde de Hjælpearbejdere, der altsaa ikke bestandig ere knyttede til Virksomheden ved Damptræstøværket, uden for Forsikringen. Disse Arbejdere, der jo ere mindre kendte med Arbejdet, løbe selvfølgelig størst Risiko for at komme til Skade.